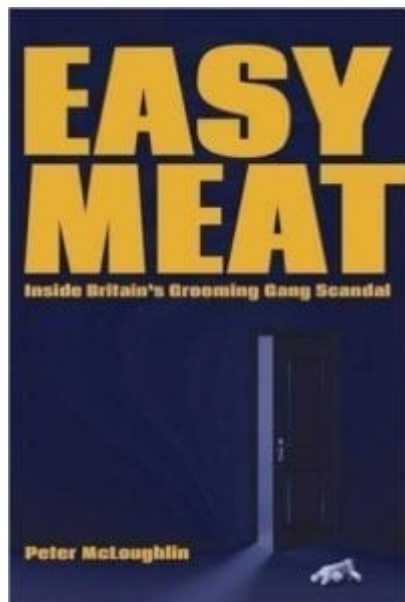

Autor: Spencer Quinn

Peter McLoughlin

Easy Meat: Inside Britain's Grooming Gang Scandal

Londýn. New English Review Press, 2016.

Jednou z největších výzev pro každého recenzenta knihy Petera McLoughlina *Easy Meat: Inside Britain's Grooming Gang Scandal* (*Snadná kořist: Pohled na skandál s „grooming“ gangy v Británii*) je zůstat objektivní. (Termín *easy meat* – česky přeloženo jako „snadná kořist“ s poněkud pejorativním nádechem – použil pro oběti muslimských gangů někdejší ministr Jack Straw ve snaze zachránit svou ohroženou pozici víceméně prázdným gestem určeným bělošským voličům z nižších sociálních vrstev. Video můžete shlédnout [zde](#). Jack Straw je potomkem židovských přistěhovalců z východní Evropy, který se mj. údajně nechal slyšet, že „Angličané jako rasa nestojí za záchranu“. – pozn. DP) Popisované sexuální zločiny jsou natolik otřesné, pachatelé natolik nestoudní a komplot natolik záludný a rozsáhlý, že propadnout při čtení zběsilé zuřivosti není nijak obtížné.

Víte jak v profi wrestlingu záporák přivádí diváky k zuřivosti tím, jak rozptyluje rozhodčí a fauluje svého protivníka? Přesně takový pocit máte při čtení *Easy Meat*. Nejméně dvacet pět let muslimské gangy zneužívají bílé britské školačky, přičemž před odhalením či potrestáním je chrání v Británii všudypřítomný kult politické korektnosti. Potloukají se kolem škol, na zastávkách nebo v nákupních střediscích; lákají či unášejí i teprve jedenáctileté dívky, které navyknou na alkohol a drogy; vyhrožují jim, že pokud se pokusí utéct, zavraždí jejich rodiny a využívají je jako sexuální otrokyně. Jedná se o velice výnosné podnikání, kde jediná dívka obratnému pasákovi vynese mezi 300 a 400 tisíci liber ročně. Odhady mluví od konce 80. let o více než 100 000 zneužitých britských dívkách.

Lidé, kteří mohli a měli tyto dívky ochránit – učitelé či sociální pracovníci – problém ze strachu z porušení protirasistických tabu svědomitě přehlíželi. Policie pak z obav před muslimskými nepokoji konala tak liknavě, jak je to jen v lidských silách. Novináři se dívali na opačnou stranu, aby se snad neprovinili proti politické korektnosti. S omezenými prostředky konanou detektivní práci rodičů postižených dívek pak úřady z větší části ignorovaly. Muslimské společenství mlčelo a proti zločinům nehnulo prstem. A levicoví a muslimští politici samozřejmě označili za rasistu každého, kdo nahlas řekl očividné: že gangy muslimských pákistánských násilníků řídících se vcelku ortodoxně zásadami islámu zcela záměrně využívají bělošská anglická děvčata jako sexuální otrokyně a pracují s nastaveným systémem ke svému maximálnímu prospěchu.

Jedná se o odpornou a hanebnou kapitolu lidských dějin, která by měla být vyučována na školách coby nanejvýš odstrašující příklad.

Pomyslný příběh McLoughlinovy knihy se začíná odvíjet na konci 80. let minulého století, kdy si společenství britských sikhů začalo uvědomovat, co se to vlastně děje. Lidem ve své komunitě i úřadům dali sikhové jasně na vědomí, kdo jsou pachatelé (muslimové) i oběti (v tomto případě sikhské školačky). Policie samozřejmě nic moc neudělala, což sikhy přinutilo postarat se na ulicích o své vlastní svépomocí.

Jiní lidé si začali všímat teprve v 90. letech. Charitativní organizace Coalition for the Removal of Pimping (Sdružení za odstranění pasáctví, CROP /v současnosti přejmenované na **Parents Against Child Sexual Exploitation**, pozn. DP/) pracovala s oběti a jejich rodinami. Byli to právě lidé z CROP, kteří přišli s často opakovanou cifrou 10 000 obětí těchto hnusných zločinů. Mějme však na paměti, že to znamenalo 10 tisíc v každém daném momentě, nikoliv celkem. McLoughlin píše:

V čase prvního vydání *Easy Meat* jsme pokládali ideu, že by CROP mohli naznačovat počet 10 000 obětí každý rok za příliš šokující, než aby se jí dalo uvěřit. Do 12 měsíců od prvního vydání však vysocí policejní představitelé prohlásili, že ve Spojeném království se každý rok stávají oběti sexuálního vykořisťování „desítky tisíc“.

Dále zdůrazňuje, že „mezi lety 1989 a 2003 se muslimským ‚grooming‘ gangům dostávalo v podstatě nulové pozornosti celostátních médií“. Rozhovory se zasvěcenými však odhalují, že lidé z prostředí sociální péče o všem věděli. V Bradfordu se v roce 1995 charita jménem Barnardo's pokusila pomoci obětem a zvýšit povědomí veřejnosti o těchto ganzích, jejich snahu však paralyzovala politická korektnost. Nemohli (nebo nechtěli) odhalit podobu ani náboženskou příslušnost pachatelů, namísto čehož se uchýlili k bezbarvému skoro-eufemismu „asijsťák“ (*Asian*). Příliš se jim nechtělo zveřejňovat ani informaci, že naprostou většinu zneužitých tvořily dívky anglické etnicity.

Následovala nikdy nezveřejněná zpráva sociálních pracovníků o podobných problémech

v Rotherhamu. Sikhská organizace Sikh Awareness Society podala upřímný popis událostí, kterému však novináři, akademici ani politici nevěnovali mnoho pozornosti. Britské orgány se jednoduše nechaly příliš zastrašit tehdejší dusivou atmosférou politické korektnosti, než aby cokoli podnikly – a tak zodpovědní představitelé sklonili hlavy a mlčeli, zatímco muslimští cizáci v podstatě každém větším městě jejich země znásilňovali jejich děvčata.

Objevily se i případy mučení a vraždy. Na začátku knihy se autor zapřísahává, že se při psaní zcela snažil zcela oprostít od jakéhokoliv senzacionalismu. Je to ale vůbec možné, když se při čtení i těch nejsušejších podaných detailů člověku otevírá příslovečná kudla v kapse? Tito pákistánští muslimové ovládali dívky výhružkami znásilnění jejich matek nebo vypálení domovů. Nechávali na ně vytetovat svá jména ve zvrácené době cejchování dobytka. Opařovali je vařící vodou. Pokud usoudili, že chtějí jít na policii, přibíjeli jim jazyky k desce stolu.

Na chvíli se zastavte a nechte tu představu „vsáknout“.

Pachatelé pak jen zcela výjimečně projevují jakékoliv výčitky, protože skutečně považují tato děvčata za bytosti podlidské hodnoty, vhodné jedině k tomu stát se majetkem. Upřímně věří, že mají právo zotročovat nevěřící a nakládat s nimi plně podle své vůle. Korán jim to rozhodně dovoluje a s laxním přístupem britské společnosti ke zločinu sotva potřebují další pobídky...

Problém gangů nakonec v roce 2003 dospěl až do celostátních médií, když *Channel 4* odvysílal televizní expozé, v němž se labouristická poslankyně Ann Cryerová při popisu událostí stále pevně držela popisu „asijští“ v naivní naději, že reportáž „přivede tyto mladíky do rozpaků a tím přiměje k vhodnějšímu chování“. Ani jednou nezaznělo, že pachatelé jsou muslimové z Pákistánu. Následoval dokument televize *Channel 4* nazvaný *Edge of the City* (Na kraji města), který rasu a vyznání viníků jmenoval – po nátlaku levicových a černošských aktivistů však bylo odvysílání odloženo a nakonec jej diváci mohli vidět až v pozdních nočních hodinách.

Účinek byl v podstatě nulový.

Až do roku 2011 se tématu neúnavně držela jediná novinářka: Julie Bindelová. Podobně jako **W. T. Stead** – který rozkryl kroužek provozující dětskou prostituci ve viktoriánské Anglii – se i Bindelová osamoceně pokoušela odhalit to, co v té době sice už všichni věděli, ale nikdo neměl odvahu vyslovit to nahlas: že pákistánští i jiní muslimové provádí nepopsatelné věci mladým bílým dívkám. Bohužel ani ona neměla při zastavení těchto zločinů velký úspěch.

Zásluhy za zvrát situace připisuje McLoughlin vzestupu English Defence League v roce 2009. Organizace, kterou velice horlivě vykresluje jako odmítající rasismus i násilí, uspořádala četné protesty a ty podle něj vedly k nárůstu počtu stíhaných a odsouzených od roku 2010. V té době také pravda konečně přestala být naprostým tabu. Vše ale změnil až stěžejní článek Andrewa Norfolk v *Timesech* z roku 2011. Po něm vyšlo vše najevo a vláda byla donucena tyto strašlivé gangy zneužívající děti vyšetřovat.

K vítězství to však stále má daleko. Dodnes bylo odsouzeno jen 177 mužů, z nichž tvoří devět desetin muslimové.

(Jen na okraj: obvykle příliš nepopřávám sluchu feminismu, a když si feministky stěžují, že lidé berou muže vážněji než ženy, zpravidla mi to zní jako otravné fňukání. V tomto případě ale možná mají kus pravdy. Až do vydání Norfolkova článku o problému mluvily více než deset let hlavně ženy: Julie Bindelová, Ann Cryerová, Sara Swannová z Barnardo's a Anna Hallová z *Channel 4* – nemluvě pak o nesčetných matkách, které se pokoušely suplovat činnost policie. K dosažení zásadní změny ale stačil jediný článek napsaným mužským autorem...)

V páté kapitole nazvané Systemic Institutionalized Failure (Systematické selhání institucí) rozepisuje McLoughlin korupci a zbabělost, která vyústila ve zradu nebohých dívek. Je to otřesné čtení. Odhaluje hanebné chování a nečinnost vzdělávacího systému, samospráv, policie, systému trestní spravedlnosti, orgánů ochrany dětí a akademických institucí. Autor to označuje jako „katalog selhání“.

McLoughlin píše:

Ještě v roce 2010 se radní a policisté ze strachu před nařčeními z rasismu o ganzích báli promluvit i před uznávaným novinářem z *The Times*.

Také popisuje, že po vraždě dívky z Rotherhamu jménem Laura Wilsonová v roce 2010 vyloučila radnice rasu a náboženství jako možný motiv. Přesto:

...rotherhamská radnice zašla ve snaze vše ututlat tak daleko, že podnikla právní kroky proti zveřejnění uniklé kopie zprávy užitá novináři z *The Times*. Necenzurovaná kopie dokazovala, že úředníci věděli už od doby, kdy jí bylo jedenáct, že Lauře Wilson hrozí zneužívání Pákistánci.

O nic lépe po těle člověku není ani z mírných trestů pro pachatele. V roce 2006 například dvanáctileté bělošské děvče během dvaceti čtyř hodin znásilnilo *osm* muslimů (a pro pořádek ji také vyhodili z jedoucího auta). Vůdce skupiny Shakil Choudhury byl odsouzen k šesti letům odnětí svobody, z nichž si odseděl tři. Z celé skupiny byl jediným stíhaným pachatelem!

V roce 2012 úřad tzv. Anglický komisař pro děti (**Children's Commissioner of England**) sestavil zprávu, v níž se pomocí statistických triků pokusil zakrýt skutečnost, že muslimové znásilňují a prodávají bílé školou povinné dívky. Zpráva v zásadě sloučila různé druhy sexuálního vykořisťování do jedné kategorie, aby se ve výsledných číslech objevilo více bělošských a černošských pachatelů a černošských obětí. Dokument se také sveřepě a dosti anachronisticky držel pojmu „asijsťák“, který o celém problému nevypovídá v podstatě vůbec

nic. McLoughlin nám prokazuje cennou službu, když tato čísla v příloze ke knize rekonstruuje.

Všichni akademici, kteří se problematikou zabývali, buď zatvrzele popírali význam rasy i náboženství v celé rovnici nebo dokonce tvrdili, že pachatelé nebyli muslimové. Podle jejich brilantní logické konstrukce pachatelé rozhodně nemohli být muslimy, jelikož pili alkohol, užívali drogy a měli mimomanželský sex.

V kapitole nazvané Islamic Cultural Background (Kulturní pozadí islámu) nám autor přináší pěkný souhrn prohrěšků islámu napříč dějinami. Soustředí se především na dlouhodobou všudypřítomnost otroctví v islámském světě, počínaje Mohamedem samotným a přetrvávající až do dnešních dní. Potěšilo mě, že McLoughlin mezi své zdroje zařadil i knihu Roberta Davise *Christian Slaves, Muslim Masters* (Křesťanští otroci, muslimští otrokáři). Opakuje zjištění profesora Davise, že mezi lety 1500-1800 unesli berberští piráti ve službách Osmanské říše *přes milion evropských křesťanů* a uvrhli je do otroctví. Toto číslo bychom nikdy neměli zapomínat zmínit a opakovat.

McLoughlin samozřejmě využívá této informace k podepření své teze, že skutečným pachatelem zde není rasa, ale náboženství. Ukazuje, jak se muži od Somálska po Maroko chovají k dívkám podobně a dospívá k závěru, že jelikož patří tito lidé k jiné rasové skupině než Pákistánci, jediným jednotícím faktorem zůstává islám. Bohužel už však nevysvětluje, proč se *bělošští* balkánští muslimové podobných hrůzností nedopouštějí.

V tomto bodě se tedy Peter McLoughlin do jisté míry sklání před bestií. I přes úzkostlivou metodologii svého díla totiž stále věří liberální tezi o zavrženíhodnosti rasismu. Raději by chtěl vyspravit současnou situaci a vrátit se k multikulturnímu *statusu quo* než vylít dítě i s vaničkou. Je-li pachatelem islám, pak bychom měli lidi informovat o islámu. Jeho řešení celého dopuštění zní „podrobné veřejné vyšetřování“.

Čeho by ale asi dosáhlo? Podobně jako Lidová fronta osvobození Judeje v *Životě Briana* od Monty Python působí každá debata, která dospěje k závěru vyřešit problém další debatou, skoro komicky tautologicky. Jistě, diskuse může podnítit vznik nové legislativy a přimět policejní a další orgány k větší ostražitosti (což by nepochybně prospělo). Muslimští pachatelé si ale jednoduše najdou nové a chytřejší způsoby, jak to obejít. Násilníci nepřestanou znásilňovat a pasáci nepřestanou pást.

A nic kromě šibenic to nezmění.

Už dnes jsou tito lidé velice dobře zorganizovaní a financovaní. Jejich chování je v souladu s posvátnými knihami i 13 stoletími islámských dějin. Požívají podpory a ochrany svých komunit-kompliců, z jejichž řad vycházejí poslanci a další předáci, kteří prosazují jejich zájmy a zastrašují případnou opozici. K tomu všemu se počet muslimů ve Spojeném království každý deset let zdvojnásobuje. Skutečně Peter McLoughlin věří, že „podrobné veřejné vyšetřování“ bude mít nějaký význam v momentě, kdy budou muslimové tvořit třetinu britského obyvatelstva? V té době budou dávno imunní proti všem rozhořčeným úředním nótám. Jestliže se proti tomu Britové vbrzku rozhodně a silou nepostaví, budou mít v té době

zemi na povel muslimové.

Na základě důkazů shromážděných v knize *Easy Meat* si musí Evropané položit otázku: je tato situace snesitelná? Jestliže je, pak ano, rozhodně si počkejme na závěry vyšetřovací komise. Zdvojnásobme, ztrojnásobme policejní nasazení při stíhání těchto zločinců. Zečtyřnásobme prostředky na péči o oběti a jejich rodiny. Uspořádejme další protesty duhové koalice EDL. Vysílajme každý večer v hlavním vysílacím čase úderné dokumenty o těchto ganzích. Přijmeme nové zákony, které zajistí, že pachatele sexuálního násilí na dětech čekají tvrdé tresty.

To jim ukáže...

Ale vážně, popsaná opatření by jistě pomohla snížit počet zločinů i obětí, problém by však nevyřešila. Nezabrání muslimům, aby chtěli znásilňovat a prodávat anglické školačky. A rozhodně jim nezabrání se o to pokusit. Sotva totiž najdeme v dějinách nevojenské, nenásilné opatření, které by v této snaze uspělo. Pokud nás historie něco naučila, pak následující železný zákon: jakmile nabydou muslimové výhodného postavení, neváhají jej využít. A především: čas nepracuje pro nás, ale pro ně – což si dobře uvědomují. Výše naznačená mírná opatření k nápravě mohou mít v krátkodobé perspektivě kýžený účinek. V té dlouhodobé – kdy se počet muslimů každý deset let zdvojnásobí – se pozitivní dopad postupně vytratí. Po ulicích se jednoduše bude pohybovat příliš mnoho násilníků. Budou se moci schovat mezi příliš mnoha svými krajany. V parlamentu a médiích bude příliš mnoho lidí připravených držet nad nimi ochrannou ruku. Jediným řešením v takovém bodě zůstane masové násilí.

Co když ale bělochům připadne tato situace *nesnesitelná*? V takovém případě můžeme problém vyřešit za méně než dva roky. Abychom skoncovali se zločinem, o kterém se ve slušné společnosti nemluví, musíme zavést řešení, o kterém se také nemluví: masové vyhošťování.

Británie musí zakázat islám, nikoliv coby náboženství, ale jako nepřátelskou ideologii. Vždyť se přece jedná o ideologii, která vedla ke *znásilnění a zotročení více než 100 000 britských dívek*. Co víc potřebujeme k odsouzení ideologie? Následně musí úřady pěkně jednu po druhé uzavřít mešity, vyhostit uvězněné muslimy a imigranty (legální i ilegální), vyčistit od nich vládu, policii a armádu, znemožnit najímání muslimů, zcela je vykázat z veřejných škol a univerzit a velice důsledně prošetřit jakékoliv případné nesrovnalosti a podvody u všech muslimských podniků.

Bílí Britové musejí v zásadě začít projevovat muslimům právě tolik úcty, kolik jí projevují oni jim.

Většina rozumných muslimů se pod takovýmto nátlakem raději deportuje sama. Když měli oni nebo jejich předkové dost prostředků a vůle přistěhovat se do Británie, jistě se jich najde dost i na její opuštění. Jestliže se rozhodnou rozpoutat nepokoje, v pořádku: bude povolána armáda a výtržníci deportováni. Žádné masové vraždění ani ukrutnosti. V poklidu shromáždit

nepřítele a poslat jej pryč. Britská armáda zůstává stále z 99% nemuslimská, takže by to neměl být takový problém. Po dvou letech načrtnutého programu z muslimského obyvatelstva v Británii zbyde pár desítek tisíc lidí, nejčastěji důsledně prověřených nominálních muslimů typu Ayaan Hirsi Aliové, kteří se islámu zřekli a postavili se do čela kampaně zapudit jej z civilizovaného světa.

Takový svět by skutečně byl civilizovaný a školačky by mohly chodit domů beze strachu ze znásilnění a otroctví.

Navrhuji, řečeno s Camusem, zabývat se prvními i posledními věcmi. Chceme přežít? Chceme zůstat civilizovaní? Odpovídáme-li na tyto otázky ano, pak *musíme* vnímat barbarismus v Británii jako nepřijatelný. Dříve či později budeme na položené otázky muset odpovědět po *booleovsku*, bez vytáček a štourání: ano či ne. A čím dřív, tím líp.

Takto drakonická opatření pochopitelně mnohé vyděsí, zejména ostatní rasové menšiny. Černoši, nemuslimští Asiaté i Židé proti masovému vyhoštění téměř jistě vystoupí. Proč? Bude jim totiž jasné, že když bílí Britové mohou vypovědět Muslimy, brzy může přijít řada i na ně. Proto se rasové menšiny v podobném případě raději přidají na stranu děti zneužívajících muslimů, než by samy riskovaly vyhoštění.

To ovšem znamená, že většina příslušníků rasových menšin v Británii má znásilnění a zotročení více než sta tisíc bělošských školaček za přijatelné.

Něco takového považuji za chování na hranici velezrady a také nesmírně přesvědčivý důvod, proč by žádný zdravý národ *nikdy* neměl dovolit rasovým menšinám volit nebo dosáhnout většího podílu obyvatelstva než pět procent. Až se budeme ohlížet za tímto obřím multikulturním experimentem, který začal v 60. letech 19. století emancipací amerických černochoů a evropských Židů, měli bychom si z něj odnést, že naši předkové vlastně dospěli ke správnému postoji dávno před námi.

A nepovede to všechno k dalšímu holokaustu? Mnoho bělochů se jistě bude bát, že když podlehneme našim bojovnějším impulzům, povede to ke strašlivému krveprolévání. Na to řeknu jen tolik, že urychlené vyhoštění muslimů novému holokaustu naopak *zabrání*. Skutečně se jedná o humánnější možnost. V porovnání s ničivým občanským konfliktem, k němuž dojde, jakmile muslimská populace přesáhne kritické množství a *přinutí* Brity nakládat s nimi jako s nepřátelskými vetřelci a kolonisty, je mnou navrhované řešení neškodným policejním zásahem. Tehdy už ale běloši nebudou mít jinou možnost než bojovat nebo se podvolit. Zkuste si představit chaotické a krvavé výjevy z dělení Indie v roce 1947 odehrávající se v Leedsu, Manchesteru a dalších kdysi mírumilovných místech Britských ostrovů. Než se to urovná, budou muset zemřít stovky tisíc a možná i miliony lidí. Skutečně chceme něčemu takovému vystavit naše děti?

Jestliže tedy zachránit muslimům životy a odvrátit nový holokaust, rozhodně je pošlete do jejich vlastních zemí, kde budou bezpečnější.

Na námitky hnidopichů, kteří po Britech žádají konzistentnost, tedy deportaci i těch tisíců bělochů, kteří spáchání zločinů umožnili, bychom měli odpovědět jednoduše „ne.“ Bílí Britové patří do Británie, je to země jejich předků a domovina. Jejich místo není nikde jinde. Někteří z nich nepochybně zasluhují trest, ale vyhoštění by jím být nemělo.

Slavný konzervativní myslitel Russell Kirk mnohé z tohoto předpověděl už před lety:

Podobna prastarému stromu umírá naše společnost odshora. Vzdělané vrstvy – oblouzněné humanitářstvím a snad nevědomé ohledně svých skutečných povinností – se ocitly ve vážném nebezpečí, že se stanou zrádci civilizace, z níž vzešly.

Ať už si to Peter McLoughlin uvědomuje nebo ne, stal se pro alternativní pravici nepostradatelným. Odhalením barbarských muslimských gangů zneužívající děti poukázal také na zradu našich vzdělaných vrstev, které prostřednictvím multikulturalismu a politické korektnosti (Kirkovo „humanitářství“) skutečně zapomněly na své náležité povinnosti. Jakkoliv je jasně a velmi dobře napsaná, zůstává kniha *Easy Meat* velice obtížným čtením – vhodnějším výrazem by možná bylo srdceryvným. Podává nemilosrdný odsudek vládnoucích elit a další důkaz o rasových odlišnostech. Co víc – otevírá okno do naprosto katastrofické budoucnosti, k níž bez urychlené rozhodné akce směřujeme.

Recenze Spencera Quinna *The Battle of Britain: The Muslim Mass-Rape of British Women & Girls* vyšla na stránkách Counter-Currents 24. května 2016.